

מסורת הש"ס

(א) מנחות פג. ט (ב) [תקנון קרי. וס"ג]. א (ג) [סוכה נ: יבמות מו. סא: סוריות ו: מנחות יט. פב. ממונה טז: יח: יפה לו: ירוש' תרומות פ"ב ה"א, ד] לעיל סח: (מנחות פג.), א (מנחות פג. ט) [ועי' בנחמת] רע"ז ער. א (ו) [ועי' תו' לעיל נ: ד"ה טס] ת"כ צו פ"ט ה"א, (ח) וימא ג: מנחות פג. חולין כב, (ט) ת"כ אחרי פ"ב ה"ב, (י) ר"ה ה.ס.ו.ס"ג, (י"א) לעיל כד: מנחות י. פג. חולין כב, (י"ב) לעיל כד: חולין כב, (י"ג) לעיל פו.], (ט) שייך לדליל, (י) ויקרא כב כ, (יא) ע"כ שייך לעיל, (יב) ת"כ ויקרא גרבה פרש' יד ה"ה, (יג) [ועי' תו' מסעדין סה. ד"ה ילא].

הנהגות הב"ח

(א) גבי' מה מטאת מקדשת צנלוט ק"ף כל מקדשת: (ב) רש"י ד"ה [בנעונו הקודם] ויש צאננות וכו' לקמן בשמעין מה שלמים וכו' חילף משלמים דהשם בסניו שלמים נמי וזו הסוד ואמ"כ שיה' אלא ספק: (ג) ד"ה מה מטאת וכו' מביעל כ"ל ואת ל' נמקת: (ד) ד"ה מה אשם וכו' לא ה"ל למק"כ דלכליל הוא ולא מביענן למימר אף כל שאין שפיר ושליא קדשו בו דלא לעולה וכו' גבי אכילת זכרים קדשי קדשים הוא אבל שלמים קדשים קלים הוא הילכך מהתם: (ה) ד"ה קף כל ואפילו עולה ומיענן לו הא מהטאת נמי הוא מלי. י"ב ע"כ פ"ט ודע דשמעין ה"ל:

גיליון הש"ס

גבי' דקריה. לשון זה ג"כ לעיל דף עט ע"ב:

שינויי נוסחאות

[א] ל"ל מקדשת. וכן בטמון (ש"ס: ב) כצ"ל מוטב דאיירי דשמו קאריה. ובמנחות (פג ע"ג) משהו דרבינן אבב דשמו קריה. ועי"ג צריג' דבשר כנולע טפי לפי שהוא סח: [ג] כצ"ל כלן המשך הסוגיא כלעיל פו ע"ג סבר לה וכו' עד יתיירא כתיב: [ד] כלן חסד דידור אף כל און נאכלים אלא לזכרי כהונה. ושלמים דהאי קרא בבכשי עזרת קדשי קדשים ניהו ככל הכתובים במקרא דה' (י"ש"ט): [ה] ש"מ' נוסף ואע"ג דבזחי שלמי ציבור אלא כתיב הוה אשם וקדשו בו. ועי' אפ"ה קדושת: [ו] ל"ל דהיינו כבשי (ש"ס: ז) ל"ל מנחה (י"ש"ט): [ז] קדשו בו (כתב"י ורש"י): [ח] כנפתי' שילול ופ"י: [ט] קדש און (ש"ס: יא) ל"ל קדש (י"ש"ט: יב) ל"ל וגמירין (י"ש"ט): [יג] מקדושה והקריבה לל"ל (ש"ס: יד) מותר בשמן בשריפה (כתב"י ורש"י): [יא] והקריב אחד מזה והשני נותר בו (כתב"י): [ב] ס"ף מפגליו את הלהם דהא בבכשי עזרת כתיב וכצ"י קאין ואע"ג חשב טובא אף הלהם מופגל אף כל שבא דבר אחר עמו הדבה מפגלו כגון איל נזיר שרוא טעון להם וכן תורה ומשום הכי יליף (משלמים משום דיערק פיגול בהו כתיב (כתב"י ורש"י): [ז] ל"ל בהו כתיב (ש"ס: יד) פ"י מחלת (לשני ורש"י): [ח] דכתיב ביה (כתב"י ורש"י): [ט] לכהן (ל"ל) הכהן אשר יכפר בו לו יהיה (כתב"י ורש"י): [כא] ל"ל במאן (ש"ס: כב) בבחייתא בפרק בהמה (ש"ס: כג) כלן סג"ד (ושמ"ד מפגליו ומתפגליו (ש"ס"י ובש"י): [כד] ויכפר (ש"ס: כ"ה) ובסוף התורה לל"ל (ש"ס: כז) תיבות באשם וכו' עד מותרין לימא גנש"י לפניו ומסו' מנחות ס:

דם הטאת פרק אחד עשר ובהים

מה שלמים מפגליו ומתפגליו הא נמי מילף משלמים דהתם ^(א) נמי שלמים בכיני הוו: ^(ב) אלא ספין. לשחיטה לאפוקי לור וקנה דכלי שרת בעינן: ^(ג) מאי היא. הי מניייהו יליף לאכול לזכרי כהונה ממנחה: **בקדש הקדשים האכלנו**. בויקה קרח כתיב ^(ד) וקדש יהיה לך דכתיב בכיפיה

דקרא ימירא הוא למילף שלמי לזיבור וכצ"י ^(ה) עזרת דכתיב זהו ^(ו) קדש יהיו לה' לכהן ^(ז): **מה הטאת מקדש צנלוט נו'**. ואף על גב דבמנחה נמי כתיב (ויקרא ו) כל אשר יגע צהם יקדש למטאת צנלוט לאטריקו לאקושינהו למימר לא איתקיש למנחה אלא לענין זכרי כהונה אבל לענין צלוט דמנחה ^(ח) דוקא דרכיכא ^(ט) למביעל אבל שאר קדשים לא: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש** ^(י). דהא זכר הוא ואין לך לומר צחלב ושמי כליות שלו שאף של שליא ^(יא) שזמעייו משמע, קף הכאים נקבות כגון טטאת ושלמים אין שפיר ושליא קדוש צהן ואין חלב ושמי הכליות של שליל שזמעינהו קריבינן. ומעולה לא ה"ל לניקף דכליל היא ^(יב) ואף כל שאין ^(יג) שפיר ושליא קדוש צו לא מני למימר ללאו לעולה דמדינת לכו שהרי זכרי שאר הכנה לא יליף מחטאת ואשם כדיליף מנמחה דתקשה לך אמאי אקשינהו למנחה לילפו זכחי שלמי לזיבור מאשם ומטאת משום דכתיב בתרוייהו גבי אכילת זכרים הוא קדשי ^(יד) קדשים הוא הלכך מהתם לא מני ילפי אי לא מהיקשא דמנחה: וולדות הסהום **קדשים בהוייתן אין קדושים**. כשנולדים הן קדושים ולא זמעי' ואגמרי ^(טו) מאשם: **ודנין אפשר משאי אפשר**. נקבות מזכרים וגמרי לא מני למעוטינהו מקדשים ^(טז) להקריבם דכתיב רק קדשיך אשר יהיו לך ואמר מר (בכורות דף ד:): רק קדשיך אלו התמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ומאשם גמירין דזמעי' אמן מיהא לא

קדיי אלא בהוייתן כדכתיב אשר יהיו: **מה מלואים מותרין בשריפה**. ולא היו בעלי חיים צמותיהן דמלואים שהרי קרבן צבור היו ולא הופרשו שנים לאחריות וגם לא אבד אחד מהם והפריש אחר תחתיו ונמלא הראשון: **אף כל הקדשים מותרין** ^(יז) **בשריפה ואין בעלי חיים צמותיהן**. שאם היו בעלי חיים צמותיהן כגון יחיד שהפריש שני קרבנות לאחריות חובתו שאם יאבד האחד יתכפר בשני או אם הפריש קרבן ואבד והפריש אחר תחתיו ונמלא הראשון והקריב ^(יח) את האחד מזה ואת השני נותר אין נותר זה בשריפה כדן נותר של מלואים: **מפגלים** ^(יט). את הנסקים שאם חישב צוצה אף הנסקים מפגליו ומש"ה יליף משלמים דיערק פיגול כתיב ^(כ) זהו: דקריה. טרישטטריט"ט ^(כ"א) צלע"ו. מתוך שהצבר עב נכנס צחוכו השומן בעומקו: **הטאת**. צאה ציום כתיב (ציום) צפר יהי"ב (ויקרא ט) כי ציום היה יכפר עליכם: **וציזו הימנית**. **דכתיב** ^(כ"ב) אצבע וכהונה ואמר מר לעיל (דף כד:): כ"מ שנאמר אצבע וכהונה אינו אלא ימין: **מדרכה צר צר הנה נפקא נו'**. וקס"ד או אצבע או כהונה ואין לך צבל אלו שלא נאמר כהן בהקרבנות: **כר"ש**. צפ"צ (שם) כהונה צעי אצבע ובחטאת תרוייהו כתיב ולקח הכהן מנדס החטאת בצאצבעו: **מה אשם עלמוסוי מותרין**. לעשות עולה כליס איני שמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל: **אף כל ואפי' עולה**. ומיעיב ^(כ"ג) לי הא נמי מחטאת הוה מני יליף ונראה בעיני דמלו יהיה ימירא נפקא ליה צאשם דכתיב ציה (ס) [לכהן] לו יהיה:

דם

יילף ולמה איכתוב אשם ועוד דבפרק המוצח מקדש (לעיל דף פו.) דריש מג"ש נאמר צאשם לו יהיה ונאמר בעולה לו יהיה וקאמר דמופני מה אשם עלמותיו מותרין אף עולה כו' והשתא תפוק ליה מהיקישא דהכא וי"ל ג"ש כיון דלא אינטריכא היקישא דהכא אלא לאגמורוי בעולה ויש לומר כיון דשאר קרבנות כריכי כל חד לתלמיה דמפרש הכא לא יעלף מינייהו דבר אחר שזינו ל"ל צבל הקדשים רק בעולה וכי האזי גוונא פירשנו לעיל (דף יז: ב' גדי' מה) גבי מנחה דילפינן מיניה זכרי כהונה ולא ילפינן מחטאת ואשם ולפי"י זה האזי תנא לית ליה דרשא דשפיר

צח.

איכא דנפקא ליה מהבא בו'. עוד יש תנא שלישי צפרק אחזוה מקומן (לעיל דף נה.) דלאמר אלא היקישא למאי אתא מה טטאת לזכרי כהונה אף זכחי שלמי לזיבור לזכרי כהונה והא דלא מייתי לה הכא משום דסוגיא דשמעתא היא ולא משכח לה ברייתא צהדיא: **מה הטאת מקדשת בבזוע בו'**.

הא דלמרינן צפרק גיד הנשה (חולין דף טז:) לא נלרכה [אלא] לטעם כעיקר דבקדשים אסור והכא שרי [ופריך] וליגמר מינה גלי רחמנא גבי מטאת כל אשר יגע בצשרה יקדש משמע דפשיטא ליה דשאר קדשים ילפינן מחטאת היינו מהיקשא דהכא: **אף ב' אין שפיר ושליא קדוש בו**. פירש בקונטרס ואין חלב ושמי

כליות של שליל שזמעייה קריבינן וקשה דהוה ליה לתנא לפרושי חלב וכליות של שפיר ושליא כמו שילהי צהמה המקשה (חולין דף עה.): **הג"י ועוד** דמשמע ממוך פירושו דוקא חלב ושמי כליות הוא דאין קדושינן ילקרב אבל הוולדות גופן קדושינן הן ואי"ל לומר כן דתניא תמורה (דף יא.) השוחט את החטאת ומלא צה צה דן' נאכל לכל אדם וצבל מקוס ולעולם ומוקי לה למלאן ^(כ"ד) דלית ליה בהוייתן כל לאכל לזיו ולילה, כדלמרינן לו שאם פקולה מפקלה ואם כשרה יאכל כחמוו שבה: **אף כל מקדשת בבזוע**. שאם צלע קרנן קל מן החומר קדוש משהו, או קרנן ענן מן הפסול פסול כשהו: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו**. דלעיל לא יתנא צאשם

שפיר ושליא, דכל אשמות זכריס: **ה"י אף כל**. קריננת שחללו בתוקן שפיר ושליא אין קדושים (מנחות פג. בחי"ט): **בהוייתן**. לזכי נקט לשון בהוייתן משום הא ולדות קדשים קדושים נפקא לן צפ"ק בצבורות מיהו לך, דכתיב רק קדשיך אלו הממוזות, שאם יהיו לך אלו הולדות (מנחות פג ובריות כג. וכע"ז לקטן ק"ד) ודנין אפשר. שאר קריננת נהלים נקטה ואפשר להיות לה בתוקן שפיר ושליא: **משאי אפשר**. מאשם זכר הוא: **מה מלואים מותרין בשריפה**. דכתיב וסו יזמר מבשר המלואים וגי: ואין בעלי חיים במותריהן. שלא מניט שריפה בתולאים אלא בצבר לאחר שחיטה: **אף כל**. קריננת: **מותריהן**. שמיטות חוץ למון אכילה: **בשריפה**. ואתמאת ואשם אצטרך, דאשלתום מביעי בשפייה כהדיא: ואין בעלי חיים במותריהן. כגון אם הפריש שני קריננת לאחריות, או קרנן מעובדת היו השני מותר (מנחות פג בחי"ט): **אז**. שאם הפריש צ' מחטאת לאחריות ומכפר אחרת מן און השני לאיזר אלא יעשה עד שמתפאס בו: **מה שלמים להמפגל** מתמת עבודת מתייחס, שאון פיגול טהב צן, אלא מתמת כהניס וממת סקן משי' וממת נסכים שחם מתייין את עזמת ואין כהס שרייסי להמפגל מתמת עבודת מתייחס, שאון פיגול טהב צן, (לע"כ) **מה** מנחה מקדשת בבזוע. דכתיב ציה נמי כל אשר יגע צהם יקדש, ואמרינן תמרי' יכול אפילו לא צלע, מ"ל כה עד שזיבע, ויה"ה נמי דשאר מני' לתמנר מחטאת, אלא דסלי קד' דריש מכל חד מילתא, ומיעיב ליה מטאת לנרשא אחריעא: ואיצטרך למכתב בו'. דמקדשין צנלוט

תנא דדריש לה מדכתיב ואם האכל יאכל מבשרי זבח שלמינו מה שלמים מפגלים ומתפגליו כו' וכן צפרק צ"ש (לעיל דף מד.) דדריש לה נמי מההוא קרא מה שלמים מיוחדין שיש להם מתיירין צין לחדס צין למוצח ^(כ"ה) מפגליו ומתפגליו פ"י צקונטרס מפגליו את הנסקים אם חישב צוצה ובתנס דקח דהוה מני למימר שהדס מפגל' את הצבר והצבר עצמו מתפגל: **מה הטאת אינה באה אלא מן החולין בו'**. תרמי דריש מחטאת דכבר דרש נמי מה טטאת מקדשת צנלוט: **בדי' נסבה ואי בעית אימא סבר ד'ה ברה"ש בו'**. הכא מסיק להני מרי שניויי אבל צסוף המודה (מנחות דף פג.) משני כרי נסכה לחודה וצפ"ק דחולין (דף כד.) משני כהונה צעיא אצבע כו' ותו א"ל ^(כ"ו) ונראה דלמאן דאמר לעיל (דף ג.) דבר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד צהיקס ל"ל הכא ^(כ"ז) וצפ"ק דחולין) כדי נסכה דלאצבע דטטאת גופייה ילפינן בג"ש דמנורע דהיינו ימין לעיל כפ' צ' (דף כד:): וצפ"ק דמנחות (דף י.) ואם כן לא מלניו למילף צהיקס שאר קרבנות מחטאת: **מה אשם עצמותיו מותרין בו'**. פ"י צקונטרס לעשות מהס כליס איני שמעתי צאשם ^(כ"ח) פשוט לו שעצמותיו מותרין שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל אף כל ואפילו עולה ומיעיב לי הא נמי מחטאת הוה מני יליף ונראה בעיני דמלו יהיה ימירא נפקא ליה צאשם דכתיב ציה לכהן אשר יכפר צו לו יהיה כך פ"י צקונטרס והשתא לפירוש רבזותי דמסבא דיע דעצמות מותרין צבל קדשים הנאכלין ולא אצטרך היקישא אלא להחיר עצמות עולה קשה משלמים או משאר קדשים הנאכלין

נאמר איכתוב אשם ועוד דבפרק המוצח מקדש (לעיל דף פו.) דריש מג"ש נאמר צאשם לו יהיה ונאמר בעולה לו יהיה וקאמר דמופני מה אשם עלמותיו מותרין אף עולה כו' והשתא תפוק ליה מהיקישא דהכא וי"ל ג"ש כיון דלא אינטריכא היקישא דהכא אלא לאגמורוי בעולה ויש לומר כיון דשאר קרבנות כריכי כל חד לתלמיה דמפרש הכא לא יעלף מינייהו דבר אחר שזינו ל"ל צבל הקדשים רק בעולה וכי האזי גוונא פירשנו לעיל (דף יז: א: ב' גדי' מה) גבי מנחה דילפינן מיניה זכרי כהונה ולא ילפינן מחטאת ואשם ולפי"י זה האזי תנא לית ליה דרשא דשפיר

(מנחות פג בחי"ט דרכיכא. שהיא סולת צלע (מנחות פג) משום דקריה. [במנחות ג' דקרידן טרישטט"ט ועכס הצלע לזכו מחד: אלא מן החולין. בדגמרינן לקמיה: וביום. כדכתיב בפרשת יום הכפורים כי ציום היה יכפר עליכם: (מנחות פג) ולא משל ציבור. מתמורת הלשכה: ולא משל מעשר. דמרי אשר לא כתיבים בפרשה, ואפילו לרי יהודה דאמר מעשר ממון הדיוט הוא, לזכי אחי אשר לו למעטייה: במיזים צחורו נפקא. למה ליה למילפא מחטאת צהמה, הא צבולו קריננת כתיב ציום צוחו להקריב, דשמע עיום ולא צלילה, וכל הקריננת במשמע (חולין כב.) כרי נסבא. שלא לוורן (סוטה פג.) אז: מידי דלא אצטרך למתניא ומייה כבדי (קידושין ה.) כל מקום שנאמר אצבע וכהונה. טון הכהן או כהניס (לעיל כד.) ומתקנין צפ"ק דמנחות או אצבע או כהונה וגמר ממורע עני דכתיב ציה ועכל הכהן אצבעו הימנית ומייה ליתין לכל היכא דכתיב כהן או אצבע שהיא עבודה ציומן, ועבולת נדבה כתיב כהן והקריב הכהן (חולין כב.) **אצבע** לא בעיא בהונה. דהיא דכתיב אצבע אפי"ג דלא כהן כהן אלא ימין, ומשכחת לה צאחרי מות ולקח מדס הפר והוא צאצבע, הרי אצבע צלא כהונה: בהונה בעיא אצבע. אפי"ג דכתיב כהונה לא אמרינן ימין אלא אם כן כתיב אצבע בהדה (מנחות ג.) **מה אשם עצמותיו מותרין**. עצמות שאין כהס מוח דשריין אפי' לקחא דסכינא ואשם דעצמותיו מותרים שהרי צבירי מותר ואין אסור נותר מל עליהם דאין נותר מל אלא על זבח הכאה ללשילא כדלמרינן בנפסיים העצמות והדיין יספרו לשהה עשר והיין כה אי לית מהו מוחא לשיניטא אלתא דאין ראוי ללשילא אין נותר מל צו (מנחות פג. בחי"ט) אף כל. אפילו עולה אפי"ג ידעלה לליל, עצמותיו מותרין. ואפי' דנקט אשם טפי משום דמכל חד מימי' חוץ לדכא, ועוד צאשם כתיב הוא לאחר הקטרת אימורס ומשמע הוא אלא וכל עצמותיו אשם, ומרשא דחטאת נפקא ליה נמי לר"ע דאין דבר צמחוי כה אלא מן החולין, ועולה ומלואים דריס לכו ר"ה כר"א (מנחות פג):

עין משפט ונר מצוה

כט א מיי פטין מהל' מעה"ק הלכה טו:
ע ב מיי פ"ט ס' הלכה פ:
עא ג מיי פ"ה מהלכות
פאלת מקדש הלכה יח:
עב ד מיי פ"י מהל' מעה"ק הלכה י:

תורה אור השלם

- ↑ והקריב אהרן את פר השקטא אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו: ויקרא טז. ו אשר צוה יהוה את משה בהרי סיני ביום צאתו את בני ישראל להקריב את קרבניהם ליהוה במדבר סיני: ויקרא ז. לה

לעוי רש"י

טרישטטריט טרישטטריט"ט. מהלכה.

מוסף רש"י

איכא דנפקא ליה מהבא בו'. זכחי שלמי לזיבור ממנחה, ואיכא דמיימי מצינא דקדש (מנחות פג.) **מה הטאת מקדשת בבזוע**. דאם צלע צבר שלמים מנכר מטאת שי לך הוה מטאת לאכל לזיו ולילה, כדלמרינן לו שאם פקולה מפקלה ואם כשרה יאכל כחמוו שבה: **אף כל מקדשת בבזוע**. שאם צלע קרנן קל מן החומר קדוש משהו, או קרנן ענן מן הפסול פסול כשהו: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו**. דלעיל לא יתנא צאשם שפיר ושליא, דכל אשמות זכריס: **ה"י אף כל**. קריננת שחללו בתוקן שפיר ושליא אין קדושים (מנחות פג. בחי"ט): **בהוייתן**. לזכי נקט לשון בהוייתן משום הא ולדות קדשים קדושים נפקא לן צפ"ק בצבורות מיהו לך, דכתיב רק קדשיך אלו הממוזות, שאם יהיו לך אלו הולדות (מנחות פג ובריות כג. וכע"ז לקטן ק"ד) ודנין אפשר. שאר קריננת נהלים נקטה ואפשר להיות לה בתוקן שפיר ושליא: **משאי אפשר**. מאשם זכר הוא: **מה מלואים מותרין בשריפה**. דכתיב וסו יזמר מבשר המלואים וגי: ואין בעלי חיים במותריהן. שלא מניט שריפה בתולאים אלא בצבר לאחר שחיטה: **אף כל**. קריננת: **מותריהן**. שמיטות חוץ למון אכילה: **בשריפה**. ואתמאת ואשם אצטרך, דאשלתום מביעי בשפייה כהדיא: ואין בעלי חיים במותריהן. כגון אם הפריש שני קריננת לאחריות, או קרנן מעובדת היו השני מותר (מנחות פג בחי"ט): **אז**. שאם הפריש צ' מחטאת לאחריות ומכפר אחרת מן און השני לאיזר אלא יעשה עד שמתפאס בו: **מה שלמים להמפגל** מתמת עבודת מתייחס, שאון פיגול טהב צן, אלא מתמת כהניס וממת סקן משי' וממת נסכים שחם מתייין את עזמת ואין כהס שרייסי להמפגל מתמת עבודת מתייחס, שאון פיגול טהב צן, (לע"כ) **מה** מנחה מקדשת בבזוע. דכתיב ציה נמי כל אשר יגע צהם יקדש, ואמרינן תמרי' יכול אפילו לא צלע, מ"ל כה עד שזיבע, ויה"ה נמי דשאר מני' לתמנר מחטאת, אלא דסלי קד' דריש מכל חד מילתא, ומיעיב ליה מטאת לנרשא אחריעא: ואיצטרך למכתב בו'. דמקדשין צנלוט

(א) מוסף זבחים פי"ה ה"ב יומא יג: וע"ש עג. [מוסף יד]: ב"ק קי. הוריות יב: ירוש' סנהדרין פ"ב ה"א, הוריות פ"ג ה"ג, (ג) מגילה כ"א, ירוש' מגילה פ"ג ה"א, (ד) יומא ז: ע"ש, (ה) מגילה כ"ט, (ו) מגילה כ"ט ע"ש מוסף טהרות פי"ח ה"ט, (ז) לעיל טז, (ח) הגיגה כא, (ט) ועי' בתע"ש הגיגה כ: דמבוארים בהדיהם שפ"ה: (ט) שייך לךך צח: במנתי"ז צ"ק: (י) לקמן קב:

שניווי גוסמאות

[א] ל"ל אוכל (ש"ס:): כצ"ל נוסף רב איש אמר איהו הוא רבש עזרי' שלשה ירוביה היו אומר זה בעל מום אמתא לרבות טבול יום ומחוסר כפורים ואונן שם טומאה אמתא לרבות: [ב] מילתא לא שנת ממק (צ"ג): [ד] ל"א מה לי טהור או דלמא כרי (כ"ב:): [ה] כצ"ל כהן טמא: [ו] כמנתי"ז וש"מ כהן המוטא: [ז] אלא ל"ק לל"ל לתרומה לל"ל (צ"ק): ועי' להלן בתע"ש (כ"ב:): ויב"ה בתנאים: [א] דמבדו הא ל"ל (ש"ס:): [ב] מילת לחיטוי ממק (ש"ס:): [ג] כמנתי"ז ועי' הא: [ד] ואמרי ולא הילל שהעבודה שיעבוד איהו וברי (כתתי"ז ש"ס:): [ה] לערב (כתתי"ז ש"ס:): [ו] הלכך הא דמיתות רדיה כרי (כ"ה:): [ז] טבילה בראש כרי היל"ל (ש"ס:): והא וכו' ל"ל מדרב (ש"ס:): והא וכו' מלת דיעוב חזק. וכו' כצ"ל: [ח] שמש לא לגבי תרומה ליכא למימר דאמרי רב שמונתי"ז מדרב הפוסלינא בתרומה רדא אונן מורה היא בתרומה בראש בבבמות (ע): [זרות אמריה דך ולא אמריה (כתתי"ז): הילכך לא אסח דעתיה ומיבא (ש"ס:): וכתתי"ז: [ב] כן גירס' כתי"ל, ועי' לע"פ שלם שומר מתמיה אפי"ה א"ל טבילה לתרומה כיון שאיני אלא פסול דכתי"ל [ולפיכח לא אסח שפיר מיבא וכו' (ש"ס): ועי' רש"י ל"ג מיתא לא: [א] מושם חוש טומא לל"ל (ש"ס:): [בב] ל"ל וגורא (ש"ס:): וכיני ההיא שם: [ג] ל"ל היבא ומילתא דכתיבי ממק (ש"ס צ"ק): [ד] מל"ל דמבדו (באת"ס:): [ה] ל"ל הדימקריב (ש"ס:): [ו] ל"ל מנין לרבות (ש"ס:): [ז] אוכלי (בח): [ח] אוכלי (בח): [ט] א"ל: [י] אמתא למעוטי שאינו וכו' לל"ל (צ"ג): [א] גי' ל"ל הילכך שמש אינו חולק ואבתי תבטל ליה מבטל מום כדפרך בסמוך ומשם רבייה קרא. ועי' מנ"ס שהקטל לפני הטהור לא היה לוכך למס' לנתיב דברים אלו בל"ל דלן כהם שום מידות או מוספת. ועי' פלות שפתי: [א] מנאן ואיך דכתיבם עמי: [ה] אמת מילת הנהם ל"ק פלות שלפני"ז. ומנ"ס משמע דמקא ממאן ועד סוסי"ד. ועי' טי"ק וק"ד דמקריב ליה הגיר' של"ו: [ג] ל"א חפוק ליה כרי כדפרשינא בסמוך (ג"ל:): [ד] ל"ל הגי' (ש"ס:): [ה] מנ"ס כ' דעיקר אותם שכל"ו גי' רש"י דגירי ביה. אלא ע"ש כתיבית דכרי. אבל בש"מ מיקן לשון העו' דל"ל הגי'ת מלת מילת ה"י: [ה] מילת בקדשים ממק. וי"ל בכל אדם (ש"ס:): [ו] ל"ל הנוסח שבפסוקים הוא מנ"ס: [ז] ועי' ליתא, ומלת זה איפת הגי' וכו' וכו' לא בשמ"כ: [ח] וצ"ש הגי' הגי'ה [ולכל"ל לפני ראי"ת כרי טוסף שם עד כאן הגי'ה: [ח] ולפי"ז הוסיף גרסי ככ"ש ולא אלו רק לפירש. ועי' מ"ז בפרק. ויורסט ל"ק הערב שמש רדא דנקט אונן דאונן אסור וכו': [ז] שניעשה גופו שמי וכו' לל"ל (ש"ס:): [ח] כצ"ש וי"כ וי' כבוד בהחילת מסכת טהרות (פי"א מ"ג בנסוסי):

משמרה כונה. לא זרקו את הדם אלא אחד זרק ע"י כולן וכולן חולקין ואוכלין: קטן. פסול לעבודה נפקא לן מאיש מויעך לדורותם הכל שוחטין (חולין דף כד:): ^(א) צסיפא וצקדשים אוכל דאמרין במנחות (דף עג:). איש כאיש איש חולק ואין קטן חולק ומדמעטי ליה מחלוקה מכלל דאכלי ועוד כל זכר כתיב: **יחלקנה**. ומהכא נפקא לן מתני' דקמני טבול יוס אינו חולק: **כל זכר צבונים יאכל לרבות צעל מוס**. ולקמן מוקמינן לה בצרקין (דף קג). דלחלוקה רבייה דאי לאכילה לא אכטרין דהא צבדיא כתיב ציה (ויקרא כא) ומן הקדשים יאכל: **שכן אוכל**. כדכתיב ומן הקדשים יאכל: **דלאורסא חוי**. לעבודה כגון הקטר חלבים: **רב יוסף אמר**. לרבות טבול יוס לחלוקה לא מילת אמרת (א) אוקימנא מאי יאכלנה יחלקנה כוי: **ראוי לעינה**. צעל מוס: **כיון דלא חוי**. לעבודה לחיטוי ^(ב) ואפילו מקמי טומאה ורחמנא רבייה לחלוקה הלכך מה לי כשהוא צעל מוס לחודיה מה לי כשהוא טמא וצעל מוס דהא ^(ג) לא קרינא ציה המחטא מעיקרא ופליג השתא נמי ינפלוג: **מקריב אונן**. דכתיב ציה (שם כא) לצבי ולחמו לא יטמא ומן המקדש לא יא' אינו כריך ללאת מן המקדש כיום מיתת אציו ואמרי ^(ד) שעבודתו אינה מחוללת ^(ה) הא אחר הדיוט שלא יא' חילל: ואינו חולק **לאכול צער** ^(ו). לכשיפטר מאניעות. אלמא אע"ג דקרינן המחטא אותה לא פליג דעיקר חלוקה צבילה תלי מדלפקה רחמנא בשלון אכילה הלכך ^(ז) מאן דמיימי רחיה מצעל מוס קודם טומאה דפליג אע"ג דלן ראוי לחיטוי ומהיא טעמא צעית לרביי חף לאחר טומאה לאו רחיה היא דבראי לאכילה תלו ולא בראוי לחיטוי וצעל מוס בלא טומאה ראוי לאכילה הוא: מהו **שיחלונו** לו. מקרבן יצור לאכול לערב. וצברקן יצור שהקריבוהו טהורים קא מיבעיא ליה אי פלגי' מנייה להאי טמא הואיל וראוי לחיטוי דקרנן צבור דוחה טומאה: או **דלמא ראוי לאכילה** צעין. אבל בהקריבוהו טמאין לא מיבעי לן שהרי אינו נאכל דק"ל כצ"ל זולין (פסחים דף עו:): קרבנות יצור צלון בטומאה אבל אין נאכלין: ^(א) מתני' דקמני אונן נוגע צטבול לחניעותו צו יוק ד טבילה לא צעיל הערב שמש דמעיל דרצנן צעלמא היא: **אונן שטבל**. צו כיום לחניעות צליר מתד יומא ליתיה כדכתיב ואחריתה כיום מר צמ"ק (דף כא): ה"ג **אלא לא קשיא הא דאסח דעסיה כוי**. היא דחומר בקדש ^(א) דמלכרי ליה טבילה ^(ב): **צדאסח דעסיה**. משמירת

גופו מפני שהוא אסור בקדשים לצו כיום: **טעמא מת**. מטומאת מת: **טעמא שרץ**. מטומאת שרץ: **ועוד לתרומה נמי**. ליבעי טבילה אלמא נתן התם לריכין טבילה לקדש אבל לא לתרומה: ה"ג **צאומר נשמרתי מדבר המטמאני** ולא **מדבר הפוסלני**. ומדבר ^(א) המטמאני טומאה דלורייתא דבעיל הערב שמש: **הפוסלני**. לאכילת קדשים מדרבנן דלא בעי הערב שמש ^(ב) וכן לגבי תרומה צאומר [לא] ^(ג) נשמרתי מדבר הפוסלני בתרומה. ושינויא דחיקא הוא ולא מיתוסק במסקנא הכי: מגריפה

דאסח דעתיה כוי. היסח הדעת פוסל בקדשים ^(א) והא דנקט אונן משום דרגיל לאסוסי דעמיה לפי שאינו יכול לאכול: **מדברר המטמאני**. טומאה דלורייתא דבעיל הערב שמש ולא מדבר הפוסלני (מתרומה) דלואון אסור לאכול קודש ולכן לא שמר עלמנו מדבר הפוסלו לקודש ולא נתן לצו שיהא מותר לערב אבל נשמרתי מותר אפילו [צו] כיום כדלמרינן לך ולא אניעות ולכן שמר עלמנו מדבר הפוסלו לא לתרומה ואי"מ מאי יהוה אותה טומאה דקאמר דטמא צה לקודש אבל לא לתרומה כדלמר צפרק שני דחולין (דף ג:): ובסמוך ליכא לפרושי הכי גבי (כלי) [לצין] על הסל ולא על המגריפה טמאה לפסול קודש ואינה פוסלת פירות תרומה שצסל דכר אינו פוסל כלי

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

צפסחים צפ' אלו דברים (דף עז:). סקין שנמא צ"ד שוחט צה מיד צי"ג שונה ומטביל פי' צנמלא מוץ לירושלים דלא גזרו על ספק כלים הנמנאים צירושלים כדלמר צפ"ק דפסחים (דף יט:): וצ"ד שוחט צה מיד דמסתמא הטבילוהו מאתמול כדי שיהא לו הערב שמש ולא חיישינן

שמא נטמא בטומאה דרצנן דלא צעי הערב שמש ולא חש להטביל עד י"ד ועדיין לא הטביל היינו משום דכיון דהחוקק להטביל צי"ג משום טומאה דלורייתא לא חיישינן שמא נטמא אחר כך צשום טומאה ועוד כשגזרו על ספק כלים הנמנאים משום חשש טומאה דלורייתא גזרו ולא משום ^(א) טומאה דרצנן ומיהו יש טומאה דרצנן דצעיל הערב שמש כדלשכחן צפסחים צסוק האשה (דף צג:). כל הפורש מן הערלה כפורש מן הקצר דצעיל האה שלישי וצשיעי וכו"ש הערב שמש והיא דרבי ישמעאל ^(ב) קמחית צפרק הולילו לו (יומא מ:). שנתה צינורא להגמון על צגדו (לגורא ^(ג) דערצי) ונכנסו אחיו ושימשו תחמיו לע"ג. דטומאת עכו"ם דרצנן צעיל הערב שמש ובי היא דחומר צקודש (מגינה דף כג:). דשפופרת שחמכה לתטאת ר' יהושע אומר יטמא ויטביל ופריך דחמכה מאן אי דחמכה עס חצר ל"ל טבילה ואי דחמכה עס הארץ צהא נימא רבי יהושע יטמא ויטביל משמע צבדיא דטומאת עס הארץ צעיל הערב שמש והיא דכהן השורף את הפרה שהיו אחיו הכהנים סומכין ויהיו עליו כדי לטמאותו לעשות להכעיס ^(א) ללדוקיס שהיו אומרים צמעורי צה שם היתה נעשית וצבדי ^(ב) אורלי קודש מדרס לתטאת ומשמע דצעיל הערב שמש ^(ג): ^(ד) אינו חולק בבשר שנאמר המקריב את דם השלמים ואת החלב. ר"ט ל"ג ליה משום צבגמי' (לקמן דף קג:): צדינא דרי"א צ"ש דריש ליה מקרא אחרינא מדכתיב הוורק את דם השלמים והאי קודש דמקריב ^(א) אתח' לכהן שאינו מורה צעבודה כדדרשינן צחולין צפ' הורוע (דף קג:): כדפירש צקונטרס צגמי' הוא אונן שטבל איניעותו חוזרת עליו ל"ק ^(ב) הא דאסח דעתיה הא דלא אסח דעתיה היסח ^(ג) הדעת שלישי ושבועי בעי ^(ד) דא"ר יוסמאי ברבי מתון א"ר יוחנן ה"היסח הדעת צריך הואה שלישי ושבועי לא קשיא הא דאסח דעתיה מטמא מת הא דאסח דעתיה הערב שמש שרץ טמא שרץ מעלייא הוא הערב שמש בעי ^(א) ועוד אפילו תרומה נמי ד"א"ר ירמיה באומר נשמרתי מדבר המטמאני ולא נשמרתי מדבר הפוסלני ומי איכא נטירותא לפלגא אין והתניא ^(ב) עודהו הסל על ראשו ^(ג)

קטן רחמנא רבייה כדמשני צמר הכי גבי צעל מוס לצמר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל ^(א) מאי אתח' קרא לשאשמועינן אי ^(ב) נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יוס ומחוסר כיפורים הא נפקא לן צפ' הערל (בימות דף עד:): מקרא אחרינא דציבא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ^(ג) נדרוש אינו חולק אי"ג ^(א) אי הוה משני רבייה קרא יתיקש ^(ב) ליה אכתי מצעל מוס כדפרך בסמוך: ^(ג) ה"ג **ראוי לחיטוי חולק**. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות יצבור דלוריין לחיטוי ואינס חולקין כדצסמוך וי"ל דעיקר קרא אלצטרין לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: ^(א) ה"ג **הא**

קטן רחמנא רבייה כדמשני צמר הכי גבי צעל מוס לצמר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל ^(א) מאי אתח' קרא לשאשמועינן אי ^(ב) נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יוס ומחוסר כיפורים הא נפקא לן צפ' הערל (בימות דף עד:): מקרא אחרינא דציבא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ^(ג) נדרוש אינו חולק אי"ג ^(א) אי הוה משני רבייה קרא יתיקש ^(ב) ליה אכתי מצעל מוס כדפרך בסמוך: ^(ג) ה"ג **ראוי לחיטוי חולק**. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות יצבור דלוריין לחיטוי ואינס חולקין כדצסמוך וי"ל דעיקר קרא אלצטרין לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: ^(א) ה"ג **הא** קטן רחמנא רבייה כדמשני צמר הכי גבי צעל מוס לצמר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל ^(א) מאי אתח' קרא לשאשמועינן אי ^(ב) נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יוס ומחוסר כיפורים הא נפקא לן צפ' הערל (בימות דף עד:): מקרא אחרינא דציבא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ^(ג) נדרוש אינו חולק אי"ג ^(א) אי הוה משני רבייה קרא יתיקש ^(ב) ליה אכתי מצעל מוס כדפרך בסמוך: ^(ג) ה"ג **ראוי לחיטוי חולק**. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות יצבור דלוריין לחיטוי ואינס חולקין כדצסמוך וי"ל דעיקר קרא אלצטרין לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: ^(א) ה"ג **הא** קטן רחמנא רבייה כדמשני צמר הכי גבי צעל מוס לצמר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל ^(א) מאי אתח' קרא לשאשמועינן אי ^(ב) נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יוס ומחוסר כיפורים הא נפקא לן צפ' הערל (בימות דף עד:): מקרא אחרינא דציבא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ^(ג) נדרוש אינו חולק אי"ג ^(א) אי הוה משני רבייה קרא יתיקש ^(ב) ליה אכתי מצעל מוס כדפרך בסמוך: ^(ג) ה"ג **ראוי לחיטוי חולק**. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות יצבור דלוריין לחיטוי ואינס חולקין כדצסמוך וי"ל דעיקר קרא אלצטרין לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: ^(א) ה"ג **הא**

קטן רחמנא רבייה כדמשני צמר הכי גבי צעל מוס לצמר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל ^(א) מאי אתח' קרא לשאשמועינן אי ^(ב) נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יוס ומחוסר כיפורים הא נפקא לן צפ' הערל (בימות דף עד:): מקרא אחרינא דציבא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ^(ג) נדרוש אינו חולק אי"ג ^(א) אי הוה משני רבייה קרא יתיקש ^(ב) ליה אכתי מצעל מוס כדפרך בסמוך: ^(ג) ה"ג **ראוי לחיטוי חולק**. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות יצבור דלוריין לחיטוי ואינס חולקין כדצסמוך וי"ל דעיקר קרא אלצטרין לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: ^(א) ה"ג **הא**

קטן רחמנא רבייה כדמשני צמר הכי גבי צעל מוס לצמר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל ^(א) מאי אתח' קרא לשאשמועינן אי ^(ב) נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יוס ומחוסר כיפורים הא נפקא לן צפ' הערל (בימות דף עד:): מקרא אחרינא דציבא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ^(ג) נדרוש אינו חולק אי"ג ^(א) אי הוה משני רבייה קרא יתיקש ^(ב) ליה אכתי מצעל מוס כדפרך בסמוך: ^(ג) ה"ג **ראוי לחיטוי חולק**. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות יצבור דלוריין לחיטוי ואינס חולקין כדצסמוך וי"ל דעיקר קרא אלצטרין לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: ^(א) ה"ג **הא** קטן רחמנא רבייה כדמשני צמר הכי גבי צעל מוס לצמר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל ^(א) מאי אתח' קרא לשאשמועינן אי ^(ב) נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יוס ומחוסר כיפורים הא נפקא לן צפ' הערל (בימות דף עד:): מקרא אחרינא דציבא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ^(ג) נדרוש אינו חולק אי"ג ^(א) אי הוה משני רבייה קרא יתיקש ^(ב) ליה אכתי מצעל מוס כדפרך בסמוך: ^(ג) ה"ג **ראוי לחיטוי חולק**. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות יצבור דלוריין לחיטוי ואינס חולקין כדצסמוך וי"ל דעיקר קרא אלצטרין לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: ^(א) ה"ג **הא**

קטן רחמנא רבייה כדמשני צמר הכי גבי צעל מוס לצמר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל ^(א) מאי אתח' קרא לשאשמועינן אי ^(ב) נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יוס ומחוסר כיפורים הא נפקא לן צפ' הערל (בימות דף עד:): מקרא אחרינא דציבא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ^(ג) נדרוש אינו חולק אי"ג ^(א) אי הוה משני רבייה קרא יתיקש ^(ב) ליה אכתי מצעל מוס כדפרך בסמוך: ^(ג) ה"ג **ראוי לחיטוי חולק**. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות יצבור דלוריין לחיטוי ואינס חולקין כדצסמוך וי"ל דעיקר קרא אלצטרין לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: ^(א) ה"ג **הא** קטן רחמנא רבייה כדמשני צמר הכי גבי צעל מוס לצמר דמסיק מאי יאכלנה יחלקנה וי"ל כיון דקטן ובעל מוס אוכל ^(א) מאי אתח' קרא לשאשמועינן אי ^(ב) נדרוש שאינו מחטא אינו אוכל אי למעוטי טבול יוס ומחוסר כיפורים הא נפקא לן צפ' הערל (בימות דף עד:): מקרא אחרינא דציבא כפרתו אוכל בקדשים הילכך ^(ג) נדרוש אינו חולק אי"ג ^(א) אי הוה משני רבייה קרא יתיקש ^(ב) ליה אכתי מצעל מוס כדפרך בסמוך: ^(ג) ה"ג **ראוי לחיטוי חולק**. ומימה הרי כה"ג אונן וטמא בקרבנות יצבור דלוריין לחיטוי ואינס חולקין כדצסמוך וי"ל דעיקר קרא אלצטרין לדיוק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק: ^(א) ה"ג **הא**

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פי' מהל' מע"ק הלכה י:
י ב מיי שם הלכה כ:
ג מיי שם ופי"צ מהל' ציאת המקדש הלכה ו
ד מיי פי' מהל' מע"ק הלכה ז:
ה מיי שם הלכה כ:
ו מיי פי"צ מהלכות אבות הטומאה הלכה טו:
ז מיי פי"ג שם הלכה ג:
ח מיי פי"ג שם הלכה טו:

תורה אור השלם

- הבחון המחטא אתח' יאכלנה במקום קדש תאכל בצינור אהל מועד:
- כל זכר בבגדיה יאכל אתח' קדש קדשים הוא:
- יקרא ה, כב

הגהות הב"ח

(א) גב' לא שנת מה לי בעל מוס וזה לי צעל מוס רדוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בבגדיה יאכל ה"ק"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק ה"ק"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא וכו' אין נאכלין ה"ק"ד ואח"כ מ"ה כאן כשטבל ממנ"י דקמני:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מוסף רש"י

כהן גדול מקריב אונן. דלחמנא כתייה דכתיב לאפיו ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא יא' ולא יחלל וגו', ודעתי' זה צסחיתת קדשים [לעיל טז:] תחת אציו ואמרי שאיני כריך ללאת מקדשותו כלל ויחילן להיות טומא ומקריב כ' לא חילל עבודתו ככך (יומא יג: ובטרי"ז ב"ק ק: ויעיר יומא יג: ובטרי"ז ב"ק ק: ועירא ה"ה) ואינו אוכל. שלח הותרה כ"ן אלא עבודה. וקדשים אסורין לזוןן ק' וחומר ממעשר הקל שאמרה מורה לא אכלתי כוונתי ממנ"י (יומא טס:). לומר לע"פ שהיא חלוק מן הדיוטי לעין הקרבה. שה הוא לו לענין אכילה (ש"ס עג:). ואינו חולק לאכול לערב. כשחמלק לניעותו, דלניעות לילה דלניעות דלורייתא אינו אלא יום מיתה, דכתיב (עמות ח) ואחריתה כיום מר, אלמא אין מיריות אלא יום אחד (ב"ב טס:). אורן. שלח נטמא וזו טעמא ומחוסר כיפורים. כגון צעל ליום שציעי לפיפמו והעריב שמשו ולמחרת הוא קרוי מחוסר כפורים שעדיין נמר טהורו מליה בקרבנו: אריבין טבילה. לאחר שהציל קרבנו אל ר"ה לאכול קדש וגמ' מוסף. של טעמא (מגינה כג:). הוסל. של מלאים (ש"ס כ:).

מג"א

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ב

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ד

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ה

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ו

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ז

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ח

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ט

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"י

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"כ

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ל

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"מ

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"נ

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ס

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ע

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"פ

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ק

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ר

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ש

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ט

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"י

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"כ

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ל

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"מ

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"נ

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ס

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ע

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"פ

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ק

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ר

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ש

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ט

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"י

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"כ

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש אבל לא לתרומה. עדיין יקשה למ"ד ה"ס כן לקדש כן לתרומה:

מג"ל

תוס' ד"ה מדרב י"ב וקדש